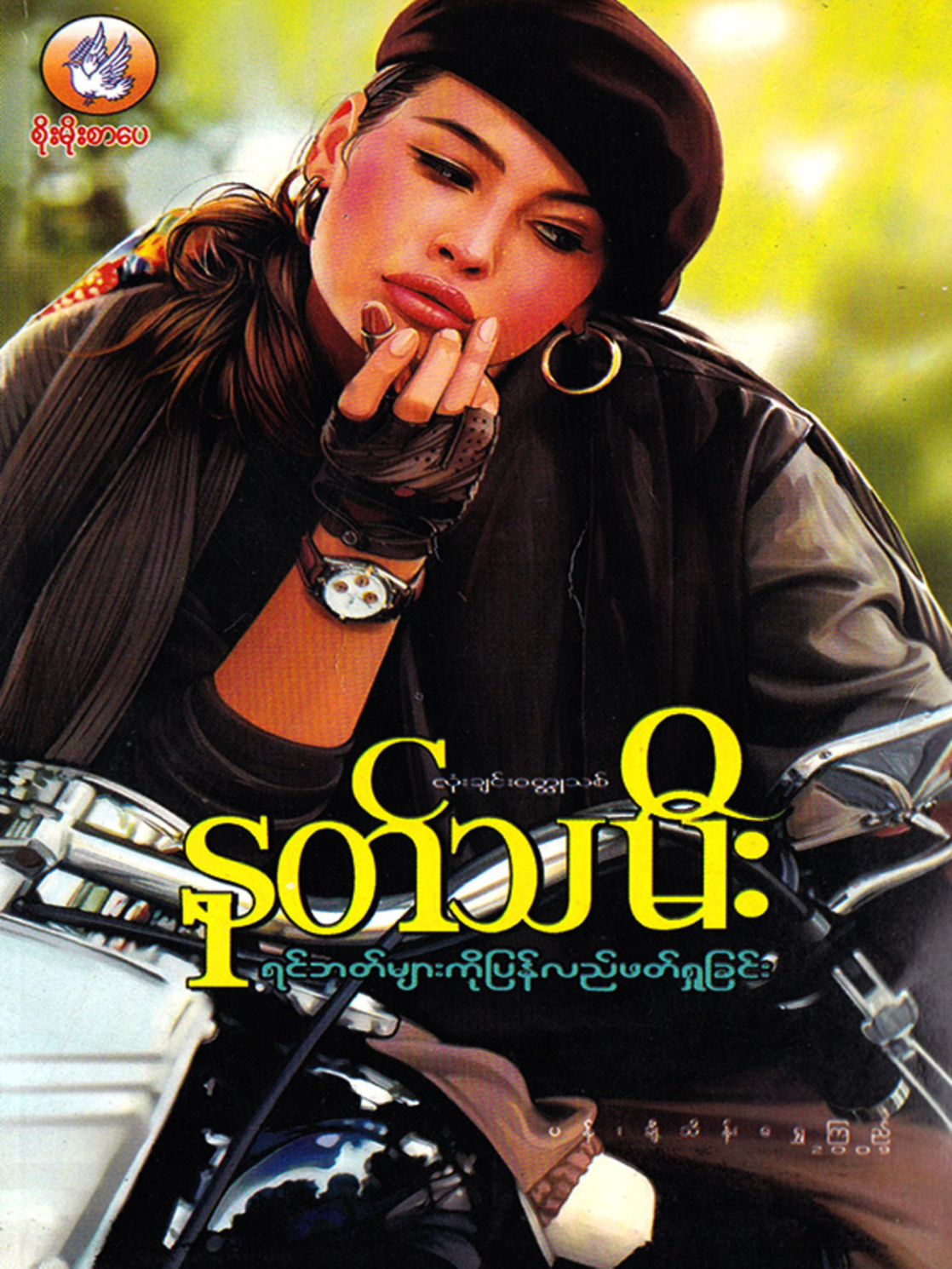

စိုးစိုးစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

ရှင်ဘုတ်မုားကိုပြန်လည်ဖတ်ရှုခြင်း

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး

အခန်း (၁)

တစ်နာရီသာထိုင်သော ရုံးချိန်အတွင်းမှာ ဖုန်းတွေက တတူတူနှင့် မြည်လို့ မဆုံးနိုင်။

စီးပွားရေးအတွက်လည်း မြည်သည် ။ လူမှုရေးအတွက်လည်း မြည်သည် ။ တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာကောင်းလွန်းပါသည် ။

ဒါကြောင့် လည်း ဟိုကောင်တွေ မထိုင်ချင်တာ ထင်ပါရဲ့ ။

တူတူ။

“ဘော့စ်”

တွေးနေတာတောင် မဆုံးခင် ဖုန်းဝင်လာပြန်သည် ။ နားတွေတော့ ဒုက္ခဖြစ်ပါပြီ။ ပဓာန စိတ်ပျက်စရာတွေ့မိရင်း

“မင်း ဘာသာပဲ နားထောင်လိုက် မျိုးမမ”

“ဟုတ်”

Secretary မျိုးမမက သူ့စားပွဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထ လာပြီး သူ့စားပွဲပေါ်က ဖုန်းနီကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

“ဟဲလို မိုးထိပ်ပန် ဟိုတယ်ကပါရှင်”

“.....”

“ရှင် ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဘော့စ်၊ ဘော့စ်နဲ့ ပြောချင်လို့ တဲ့ ”

“တောက် မင်းကိုမှာ ထားရက်နဲ့ ကွာ ဒီမှာ စိတ်ရှုပ်ခေါင်းကိုက်နေရ တဲ့ အထဲ၊ ပေး ပေး”

တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းယူကာ နားမှာ ကပ်လို က်သည် နှင့်

“ကိုကိုလားဟင်”

ခွဲနွဲ့လွန်းသော သံစဉ်၏ အသံသာသာက နားထံတန်းဝင်သည် ။ ခေါင်းကိုက်နေတာတွေပျောက်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေပါ ပြုံးဖြစ်သွား၏။

ကျန်တာတွေကို ဒေါသဖြစ်လို့ ရပေမဲ့ ကျေးဇူးရှင်လေးကို စိတ်နှင့် တောင် မပြစ်မှားရဲ။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ ကဲ ဘာပြောမလဲပြော၊ အန်ကယ်က ဘာပြောခိုင်းလို့ လဲ”

“ဟွန့် မေးသံကိုက စိတ်မပါ လက်မပါနဲ့ ၊ ချေးထားတဲ့ ငွေ ပြန်ဆပ် ဖို့ သတိရရဲ့ လား”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ကိုကိုနော်”

တစ်ဖက်မှ ခြေဆောင့်သံကြောင့် ပြုံးပြီးသား နှုတ်ခမ်းက အသံတိ တ်ရယ်သွားခဲ့သည် ။ ရယ်ရင်းမှ သတိရမိသည် က တစ်နာရီမှာ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဖို့ ရှိခြင်းပဲ ဖြစ်သည် ။

တော်သေးတာပေါ့ သတိရလို့ ။

“ကိုကို”

“အဲ ပြော၊ ဘာလဲ ဒီမှာ မအားဘူး သံစဉ်ရဲ့ မြန်မြန်ပြောပြီး ဖုန်းချလို

က်နော်၊ တစ်နာရီထိုးတော့မယ် ဟိုကောင်လာမှ ဖုန်းပြန်ဆက်ကွာ နော်
”

တနော်နော်နှင့် နှစ်သိမ့်နေတာကို ကြည့်ပြီး မျိုးမက တစ်ဖက်လှည့်
ကာပြုံး၏။

ဒါကိုမြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားသော ပဓာန မျက်နှာကြီးနီရဲတင်းမာ
ကာ ဒေါသကို ဖုန်းဆောင့်ချခြင်းဖြင့် ပေါက်ကွဲလိုက်သည် ။

ဒါ သူ့ကို သက်သက်လှောင်တာ။

တောက်။

နေရာတကာတိုင်း ဒေါသမဖြစ်ဘဲ မပြီးတတ်တာ အကျင့်ပါနေပြီ၊
သူဒေါသမဖြစ်ရဲတာ တစ်ယောက်ပဲရှိသည် ။

ထိုတစ်ယောက်ဟာ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဦးသော်ဇင်ရဲ့ သမီး သံစဉ်
သာပဲဖြစ်ပါသည် ။

သူ့ထက် ၁၃ နှစ်ခန့်ငယ်တာမို့ ကလေးသာသာပဲ ရှိပါသေးသည် ။
သူက ၂၆ နှစ် သူမလေးက ၁၃ နှစ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူတစ်ယောက်လိုပဲ တယုတယနှင့် ရိုသေ
နေရသည် ။

ကျေးဇူးရှင်လေးကိုး။

သူကလေးကို အကြောင်းပြုပြီး သည် ဘဝရောက်ခဲ့ရတာမို့ အလေး
မထားလို့ မဖြစ်။ ကြောက်တာလည်း ပါသည် ။

“ဘော့စ်”

“ဘာလဲ”

“ဟို ဧည့်သည် တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာ ရှိသေးတယ်လေ အဲဒါ”

ဆက်မပြောဘဲ ရပ်တန့်နေတော့ ပဓာန မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည်။ ။

သူငယ်ချင်းတွေမို့ အချင်းချင်းကူညီသည့် သဘောမျိုးခန့် ထားခဲ့ပေမယ့် ကြာလေစိတ်ကုန်လေ။ အလကားနေ ပေါင်ဒါဖို့ ဖို့ ပဲ စဉ်းစားနေသော ဖွေးနေသည့် မျက်နှာက အချိုးမပြေ။

သူ့ကို တလေးတစား ဆက်ဆံတာလည်း မရှိ။

ဘော့စ်ဟု ခေါ်သံကပင် လှောင်နေတာ သိသာသည်။ ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို သိနေခဲ့သူမို့ မလေးစားတာလည်း ဖြစ်မည်။ ဒါကို တွေးမိတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲက တစစ်စစ်နာသည်။ ။

ခံပြင်းစိတ်နှင့် အတူ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာ အခါခါ။

ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့။ အဲဒီတစ်ယောက်နောက်ကွယ်မှာ ကြိုးတစ်ချောင်း ရှိနေသည်။ ။

အဲဒီကြိုးဟာ သူ့ကြောက်ရသော သံစဉ်သာပဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

“သိတယ် ခုပဲ အဲဒီကိုသွားမလို့ ၊ မင်းဟိုကောင်လာရင် သံစဉ်ဆီဖုန်း ခေါ်ဖို့ ပြော”

“စိတ်ချ မမေ့စေရဘူး”

ပဓာန လက်တစ်ဖက်က စားပွဲကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်ကာ မျိုးမကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း

“မင်း စကားပြောတာ ဆင်ခြင်စမ်း မျိုးမ၊ ဒါ စာသင်ခန်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရုံးခန်း နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့ ငါညာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အလုပ်

ဟာ အလုပ်နဲ့ တူတာပဲ ကောင်းတယ်။ ပြောတာဆိုတာ ပေါ့ပြန်ပြန် မ
နိုင်အောင် ဂရုစိုက်ပါ ဒါပဲပြောချင်တယ်”

မျိုးမ မျက်နှာရဲခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ရဲမှ ညှိနေသော နှုတ်ခမ်းထူများ
စုထော်လျက် မျက်စောင်းရွယ်၏။

ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာထားပြောင်းကာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်ရှိလျ
က်

“ဆောရီး ဘော့စ်ရယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊
သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတာနဲ့ ရိုင်းသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ နောင်ကို ဒီလို
မဖြစ်စေရဘူးနော်”

ပြောရင်းကပဲ ရင်းနှီးမှု အငွေ့အသက်တွေ လျှံထွက်လာသည် ။

ဘယ်လိုပြောပြော ပြင်မသွားပါလား။

ဒါဆို ဒီထက်မက တင်းမာတတ်ဖို့ လို လာပြီ။

တောက်။

ငွေရှိလာရင်တောင် စိတ်ထင်သလို အဆင်မပြေပါလား။

အခန်း (၂)

သုံးယောက်ဆုံမိတော့ လူငယ်တွေပီပီ အချစ်အကြောင်း ဆွေးနွေးမိကြသည်။ သုံးယောက်ဆိုပေမယ့် ထုံးစံအတိုင်း ပဓာနက နားထောင်ရုံသက်သက်သာ။

ဒါပေမဲ့ သူနားထောင်နေပုံက တရားခံဖြောင့်ချက်ပေးတာကို တရား သူကြီး နားထောင်နေသလိုမျိုး၊ မျက်မှောင်ကုတ်လျက် နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့ထား၏။

ကျန်နှစ်ယောက်က သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေပေမယ့် သူက ခါး ဆန့်ကာ ကိုယ်မတ်ထားသည်။ အမြဲတမ်း စမတ်ကျအောင်နေတတ် တာလည်း အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။

“ငါ့စိတ်ကို နားမလည်တော့ဘူးကွာ ပထမရည်းစားတုန်းက လွယ် လွယ်နဲ့ လိုက်လို့ ရခဲ့တာမို့ အလွယ်တကူကွဲသွားတာထားပါတော့ အဲဒီ တုန်းက ငါက ခက်ခက်ခဲခဲပိုးပန်းထားရမှ တကယ်ချစ်မှာ လို့ ကျိန်းသေ တွက်မိတာနဲ့ နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရှာတာကွာ”

“အဲဒီတော့”

“ဟိုဘက်လမ်းက တက္ကစီတွေအများကြီးထောင်ထားတဲ့ ဦးတင့်လွင် ရဲ့ သမီးလေ မြူနှင်းလွင်ဆိုတာ သိလား ”

“အေး”

“အဲဒီတစ်ယောက်က မာနကခပ်ကြီးကြီး ဆိုတော့ ငါတော်တော်က လေး ဇွဲကောင်းမှ ပြန်စရတာ၊ ဖိလလောက်ကို ကြာသွားတာလေ၊ သူ့အချစ်ကိုရတော့ ငါကွဆိုပြီးတော့ကို ထခုန်ခဲ့တာ မှတ်မိလား”

“အင်း”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပျော်က (၅)ရက်လောက်ပဲ ခံတယ်ကွာ၊ ကြာတော့ ငြီးငွေ့လာပြန်ရော၊ သူများ တွေရဲ့ အချစ်က ဘယ်လိုပုံစံလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့စိတ်ကူးနဲ့ ရွေးခဲ့သမျှ ရည်းစားတွေကို မင်းတို့ လောက်မခင် တွယ်တာ ဘာကြောင့် လဲ၊ တချို့တွေပြောတော့ အချစ်က တစ်လောကလုံးကို စိန်ခေါ်ရဲတာဆို၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မဆုံစည်းရလို့ အသည်းကွဲရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေက ငါ့အတွက် ရယ်စရာဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ တစ်တွေရဲ့ အချစ်မျိုး ငါချစ်ချင်တယ်ကွာ”

“အင်း”

ထိုအချိန်အထိ ပဓာနနှင့် ဆန်းဒေးထောက်ခံကြသေးသည် ။ သို့သော်

“မင်းတို့ သိတဲ့ အတိုင်း ငါ့ရုပ်ရည်၊ ငါ့အဆင့်နဲ့ ဘယ်မိန်းကလေးကိုကြိုက် ကြိုက် သူတို့ က ပြန်ကြိုက်မှာ ပဲ၊ လုံးဝသေချာတယ်၊ အဲဒီတော့ အချစ်စစ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရပါ့မလဲ မသိဘူး ”

“ခွေးကောင်”

“တောက် မိန်းကလေးတွေကြားရင် ရင်ဘတ်ဖိပြီး တက်သေကြမှာ ၊ ငါ့မှာ နှမရှိတယ်နော်၊ ဆင်ခြင်ပြော၊ မင်းသတ်မှတ်တဲ့ အထဲ ငါ့ညီမ မပါစေနဲ့ ”

ပဓာနက ညီမဝမ်းကွဲကို တွန့်တိုရင်း စကားဝိုင်းထဲဝင်လာသည် ။ ခု

ချိန်ကစပြီး ပြောသမျှကို ဝေဖန်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း ဇွဲထက်ဇံကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်မိသည်။ ။

သူ ဂုဏ်တင်သလိုပဲ သူ့ရုပ်က ချောမွေ့ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ ပါးချိုင့်တစ်ဖက်နှင့် မို့ မိန်းမဆန်ဆန်ချောခြင်းသာ။

ခင်စရာကောင်းပေမယ့် အဲဒီလို ကြွားတတ်တာကို အမြင်ကတ်မိသည်။ ။

“အံ့မာ မင်းညီမ မီးသွေးခဲကို ငါက သွားကြိုက်မတဲ့ လား။ ကြိဖန်ပူ မနေနဲ့ ခေါင်းဖြူတယ်၊ ခု ငါပြောနေတာက ချစ်တိုင်း၊ အချစ်စစ် မဟုတ် တတ်တဲ့ သဘောကိုပြောပြနေတာကွ”

ညိုဝင်းသော ပဓာနမျက်နှာ မည်းတက်သွားကာ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာလျက်။

“ဘာပြောတာလဲ ဇံ၊ မင်းခုနက စကားကိုပြန်ပြောစမ်း၊ အဲဒီ မီးသွေးခဲကို မင်းပဲရိသဲ့သဲ့လုပ်ခဲ့တာလေ၊ မေ့သွားပြီလား ဟိုက ပြန်မကြိုက်လို့ ရှိန်ပြီး တွန့်သွားတာများ ”

ချက်ချင်းပဲ ချေပလိုက်မိသည်။ ။

“ဟ ငါက”

“တော်ကွာ မင်းတို့ ကောင်တွေကလည်း ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ ဖြစ်ဦးမယ်”

စကားတွေ လွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်မလာခင် ဆန်းဒေးက ဝင်ထိန်းသည်။ ။ သည် တော့မှ ပဓာနစိတ်လျှော့ကာ နေရာမှ ပြန်ထိုင်လေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ အသားညိုနေသူမို့ အမှတ်မထင်ပြောခဲ့တာလေးကို ဆတ်ဆတ်

တံခါနာချင်သည်။ ။ တစ်ဝမ်းသာကွဲသော ညီမကို မီးသွေးခဲလို့ ပြောတာ သူ့ကိုနှိမ်တာနဲ့ မတူဘူးလား။

ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲလေး ဖြစ်သွားရသည်။ ။

ပဓာန အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေဆဲ။

“ပဓာန”

ဆန်းဒေးက ပဓာန မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုကြည့်ရင်း

“မင်းရင်ထဲက အချစ်အကြောင်းကို ပြောဦးလေကွာ”

ခံစားချက်ကို လမ်းကြောင်းပြောင်းလဲပေး၏။

ပဓာနက စိတ်ဆတ်သူမို့ အမှတ်အတေးထားမှာ ကြောက်နေတာပဲဖြစ်သည်။ ။

“ချစ်ကို မချစ်တတ်တာ ဘယ်လိုလုပ် ပြောတတ်မှာ လဲ ဆန်းဒေးရာ ”

ကြားထဲက ဇီဝင်ပြောတော့ ပဓာန မျက်နှာကြီး ညှိပုပ်သွားကာ

“ဟေ့ကောင် လူပဲ အသက်ရှိရင် ချစ်တတ် ခင်တတ်တာပဲ ငါကသေ နေလို့ လား မချစ်တတ်ရအောင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောကွာ ရည်းစားကို မထားချင်လို့ မထားတာ ကြိုက်မယ့်သူမရှိလို့ မဟုတ်ဘူး သဘောပေါက်ထား ”

ဇီမျက်နှာ ကွက်ကနဲ့ ပျက်ကာ ဆန်းဒေးကိုကြည့်သည်။ ။ မင်း ဝင်ပြောပေးပါဦး ဟူသည့် သဘော။

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ပဓာနက ဒေါသအကြီးဆုံး။ အချင်းချင်းတွေ ပေမယ့် စကားတစ်ခွန်း အမှားမခံ။ အမှားပါတာနဲ့ ရှုးရှဲဝုန်းခိုင်းလုပ်တ

တိသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပင်ပန်းအခံဆုံး၊ အလုပ်နိုင်ဆုံးမို့လို့ ခင်စရာ တော့ကောင်းပါ၏။

ကောင်းကွက်တွေရှာကာ သူဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသကြီးကြီး စိတ်ခု တာမျိုး မရှိဘဲ မေတ္တာမပျက်နိုင်ခဲ့။

ဇံနှင့် ယှဉ်လျှင် ပဓာနက အသားညှိတာမို့ ချောပေမယ့် မပေါ်လွင်။ ပြီးတော့ ဒေါသကုမာရမို့ မစွဲနိုင်။ ဇံကတော့ ရုပ်ကလေးနှင့် လိုက်အောင် အပြောအဆို သိမ်မွေ့ကာ ဒေါသဖြစ်ခဲ့သည် ။

သည်းခံစိတ်ရှိပြီး သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတာချင်းက ဆန်းဒေးနှင့် တူသည် ။

ထို့ကြောင့် ဆန်းဒေးနှင့် ဇံက တွဲဘက်ညီကာ စကားများ တာမျိုးမရှိ ။

ဒါပေမဲ့ ဇံက ပဓာနကို ပိုချစ်သည် ။

ပဓာနကတော့ ဘာသိဘာသာပါပဲ။

“သူပြောတာ အဲဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ပဓာနရာ၊ မင်းကလည်း ဇံ မင်းစကားပြောရင် သူ့ကို မထိခိုက်နဲ့ အနှောင့်အယှက်လွှတ်လွှတ်ပြော၊ ဒီလို (၃)ယောက်ဆုံချိန်မှာ စကား ကောင်းပြောကြကွာ ”

ဆန်းဒေးကြားဝင်မှ ပဓာနမျက်နှာကြောလျှော့ကာ ဇံကို မျက်စောင်း ကြီး လှမ်းထိုးသည် ။

ဇံက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ရင်း

“ဒါနဲ့ မင်းခုနကပြောတယ်နော်၊ မင်းညီမက ငါ့ကိုပြန်မချစ်ဘူးဆိုတာ”

“မဟုတ်လို့ လား”

“မင်းစောင့်ကြည့်လေ ပြီးမှ ငါ့ညီမ အသည်းကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ လို့ မတောင်းပန်နဲ့ ၊ ငါက အားနာလို့ ချစ်ခွင့်မပန်တာ၊ ဇွဲရှိရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဟဲ ဟဲ ငါက တစ်ပတ်တစ်ယောက်တွဲ နေကျဆိုတော့ ”

“တော်ကွာ အူယားအောင်မပြောနဲ့ ”

“ပဓာန ဘယ်လဲ နေဦးလေကွာ ဒီမှာ ဆွေးနွေးပွဲက မပြီးသေးဘူး”

ပဓာန ကျောခိုင်းရာကနေ လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းခါပြလိုက်သည် ။

ဆက်လက်၍ ထိုင်နေပါက မကင်းနိုင်သူတွေ ရန်ထဖြစ်ကြမည်။ ယောက်ျားတွေမို့ သူတပြန်ကိုယ်တပြန် ဆော်ရင်း အဆုံးသတ်နိုင်မှာ မဟုတ်။

ထိုအခါ သတင်းက ဒေါက်တာဦးသော်ဇင်နားထံရောက်လျက် အခြေအနေတွေ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သည် ။

အကြောင်းမှာ ဇီက ဒေါက်တာဦးသော်ဇင်ရဲ့ တူအရင်းဖြစ်နေ၍ ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆင်ခြင်နိုင်ရမည်။

ပဓာနကျောခိုင်းသွားတော့ ဆန်းဒေးက သက်ပြင်းချပြီး

“သူက အထိမခံဘူးကွ မာနကြီးတယ်၊ မင်းနည်းနည်းပါးပါးဆင်ခြင်ဦး”

“ငါက ခင်လို့ ပါကွာ ဘာသဘောမှ မပါပါဘူး”

“သူကဘဝသမားလေ စကားတစ်လုံးပြောရင် ဆယ်လုံးစာလောက်
ချဲ့တွေး တတ်တယ်ကွ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်မများ စေနဲ့ ပေါ့ကွာ ထိန်းထိန်း
သိမ်းသိမ်းပြော၊ မင်းက ငါ့ထက်ပိုပြီး စကားပြောကောင်းပါတယ် မဆင်
ခြင်နိုင်တာပဲရှိတာ”

ဇံ မျက်နှာ တွေခနဲဖြစ်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း

“အင်းလေ သူမကြိုက်တဲ့ စကား မပြောမိအောင် ကြည့်ရှောင်ရမှာ
ပေါ့ ”

အလျှော့ပေးကာ ကတိပေးသည် ။

*

အခန်း (၃)

ဇံတစ်ယောက်တည်း Espresso Bar မှာ ဂျာနယ်တစ်စောင်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေမိသည်။ ။

ဂျာနယ်က Sports Journal ။

ဘောလုံးပွဲကို ကိုယ်တိုင် ကန်ဖို့ သာမက သူများ တကာ ကစားတာကို အားပေးဖို့ အသေအလဲ ဝါသနာပါတာ ငယ်ငယ်ကတည်းကပါ။

အလောင်းအစားအလုပ်ပေးမယ့် ဘယ်သူဘယ်ဝါအကြောင်းကို စပ်စုရတာ အမော၊ ဂိုးသွင်းဘုရင်တွေ ဘယ်သူနှင့် စေ့စပ်လက်ထပ်ပြီ ဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စား၏။

ပြီးတော့ ကစားသမားတွေရဲ့ dress style တွေ။

အားကစားဝတ်စုံတွေထက် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံတွေကို စေ့စပ်စွာ ရွေးချယ်ပြီး ဝတ်ရတာကိုလည်း ခရေဇီဖြစ်မိ၏။

“ဇံက ရိန်းထက်တောင် စတိုင်မိနေတယ်နော်၊ ဆံပင်ဆိုလည်း အမြဲတမ်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးနဲ့ ကို ပုံမပျက်ဘဲ ကြည့်ကောင်းနေတာ၊ မျက်နှာကလည်း ပြုံးပြုံးကြည်ကြည်နဲ့၊ ပဓာနနဲ့ ဆို တခြားစီပဲ”

သူနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကောင်မလေးမှန်သမျှ အဲဒီအတိုင်း ချီးကျူးခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ။

ချီးကျူးတိုင်း သူ့မှာ မျက်နှာပူခဲ့ရသည်။ ။

ပဓာနသာ ပြန်ကြားသွားလျှင် မလွယ်။

အမြဲတမ်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုယှဉ်ပြီး ချီးမွမ်းကြ ဝေဖန်ကြတာကို သူမနှစ်မြို့ပေမယ့်

“လူတွေ ဘာပြောပြော မင်းမြောက်မသွားဖို့ ဘဲ အရေးကြီးတာဇံ၊ အ ဘေးလ ိုးထဲ မှာ မင်းငွေအလျှံဆုံးဆိုတော့ မာနထားရင် ပိုမုန်းစရာကောင်းလိမ့်မယ်၊ မိဘမရှိတာချင်းတူတာမို့ တို့ တစ်တွေ လက်တွဲခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်က အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ခိုင်မြဲပါစေ၊ မလွဲသာလို့ အိမ်ထောင်ကျသွားရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ငါကတော့ ဒီအတိုင်း အပူအပင်ကင်းကင်း နေတာကို သဘောကျတယ် ”

သူတို့ ထက် တစ်နှစ်ကြီးသော ဆန်းဒေးက ဥပေက္ခာပြုခိုင်းထား၍ ငြိမ်နေရသည် ။

ဆန်းဒေးဆိုလိုတာက ရှင်းသည် ။ မိန်းမတွေ ကြားဝင်၍ အခင်အမင်မပျက်ပါစေနဲ့ ဟူသည့် သဘော၊ သူကလည်း သည် အပေါင်းအသင်းတွေကို ခင်မင်လွန်း၍ အလုပ်တွေလုပ်ခဲ့ခြင်းသာ။

“ဒီမှာ ယူ တို့ ဒီမှာ ထိုင်လို့ ရမလား”

လေးလေးပင်ပင်နိုင်သော မြန်မာစကားကြောင့် ဇံဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်မိသည် ။ ခဲရောင်ကြိုးတစ်ချောင်းအင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာနုကလေးဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား။

ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲဖြစ်ကာ စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်မိသည် ။

ကြိုးတစ်ချောင်းအင်္ကျီကြောင့် အမြင်ရိုင်းသလိုရှိပေမယ့် ဆံပင် ရှည်တွေက နက်မှောင်၍ တင့်တယ်ပြန်သည် ။

ပါးမို့ကလေးတွေက နီမြန်းကာ မျက်ဝန်းတွေက ပြာလဲ့လဲ့ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ။ ကာလာမဲ့သော မျက်နှာသည် ပန်းရောင်ဖြစ်နေပုံက လူမျိုးခြားနှင့် တူလျက်ရှိသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ နုဖပ်နေသော မျက်နှာပြင်က ထိုအချက်ကို ငြင်းဆန်နေပြန်၏။

သူတွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမလှလေးတွေထဲမှာ သည် တစ်ယောက်က အလှဆုံးပါပဲ။

“ရတယ်လေ ထိုင်နိုင်တာပေါ့”

နတ်မိမယ်လေးက လှစ်ခနဲပြုံးကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

“တစ်ယောက်တည်း မထိုင်ချင်လို့ ရှင့်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်တာ၊ ရှင့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်မနေနဲ့ ဦး”

အင်းမပျက်ရှိနေသော သူ့ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လျက် ပြောလာမှ ရှက်ဖို့ သတိရ၏။

“မင်း ကော်ဖီ မှာ မလို့ လား”

“ဟင့်အင်း မသောက်ချင်ဘူး၊ အဲ မှာ လိုက်ပါ ဒီအတိုင်းထိုင်စောင့်နေတော့လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ချိန်းထားတဲ့ တစ်ယောက်က ကြာဦးမှာ လားမသိဘူး”

“တို့ ပါကူစောင့်ပေးမယ် ”

ဂျာနယ်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောရင်း ကော်ဖီမှာ ပေးလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့မှ သူမကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ သိချင်တာမေးမိသည်။ ။

“မိတ်ဖွဲ့ရအောင်ကွာ တို့ နာမည်က ဇွဲထက်ဇံ၊ မိုးထိပ်ပန်းဟိုတယ်ပို
င်ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ကြွားတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတယ်က သုံး
ယောက်စပ်တူပိုင်တာပါ။ တို့ က ဝင်ဒါမီယာမှာ နေတာလေ၊ မင်းက
ကောဟင် အပန်းမကြီးရင် အမှန်အတိုင်း ပြောစေချင်တယ်”

နတ်မိမယ်လေးက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ
သေး၏။ ခဏကြာမှ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းက မဲ့ကျသွားခဲ့ပြီး ပြုံးသလို ရှိ
လာသည် ။

“ရှင်က တော်တော်သွက်တာပဲ၊ တို့ မိတ်ဆွေနဲ့ ကွာတယ် လူမျိုးချင်း
တူတာတောင် ဆက်ဆံပုံချင်း ကကွာတယ်နော် တို့ မိတ်ဆွေလည်း မြန်
မာစစ်စစ်ပဲ၊ ယူလို မဟုတ်ဘူး ”

“ဪ မင်းက နိုင်ငံခြားသူလား၊ ဘာလူမျိုးလဲ”

“မသိဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် တို့ က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျပန်မှာ နေခဲ့တာ တို့ က
မွေးစားမိဘတွေနဲ့ နေတာလေ သူတို့ က ဂျပန်တွေ ဒါပေမဲ့
မြန်မာလူမျိုးတွေလိုပဲ နေထိုင်ဝတ်စားကြတာ မြန်မာတွေရဲ့ ထုံးတမ်းအ
စဉ်အလာကို အတော်ကလေးနှစ်သက်ကြလို့ အိမ်မှာ ဆို မြန်မာလိုပဲ
ပြောကြတာလေ၊ တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီကို ခဏ ခဏ လာကြတယ်
ဘာကြောင့် လာတာလည်း ဆိုတာတွေ မပြောတတ်ဘူး”

“ခုကော တစ်ယောက်တည်းလာတာလား ဟိုဟာ ခုချိန်ထိ နာမည်
လည်း မပြောရသေးဘူး၊ တို့ က မင်းအကြောင်းထက် မင်းနာမည်ကိုပဲ
သိချင်တာ”

“ဒေဝစွရာ”

“ဘယ်လို”

“ဘာလဲ ယူအံ့ဩနေသလား တို့ ပြောသားပဲ၊ မိဘတွေက ဂျပန်တွေ ပေမဲ့ မြန်မာနဲ့ ပတ်သက်တာကို တရေးတယူရှိပါတယ်ဆို ဒါကြောင့် မြန်မာလိုပဲ မှ ညှိထားတာ ဘယ်နှယ်လဲ မလှဘူးလား ”

“ဟား သိပ်လှတာပေါ့ ဒေဝစွရာရယ်၊ ရှားရှားပါးပါးနဲ့ ကြားရခဲတာပဲ၊ လူနဲ့ လည်း လိုက်တယ်”

အားပါးတရ ချီးမွမ်းမိတော့ ဒေဝစွရာက နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ အသံထွက်ရယ်သည် ။ နိုင်ငံခြားသူမို့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်တော့ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ သရုပ်ပျက်လောက်အောင် ရဲတင်းဝံ့စားတာမျိုးမတွေ့ရ။

သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို တစ်ခဏချင်း ရင်းနှီးခင်မင်စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သည့် ဖော်ရွေမှုလည်း ရှိသည် ။

လူမျိုးခြားတစ်ယောက်မို့ ဒါက မထူးဆန်းပါ။

“စောင့်နေရတာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီ မလာတော့ဘူးထင်တယ် ”

မိန်းမပတ် ပလက်တီနမ် နာရီသေးသေးလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ညည်းညူတော့ ဇံလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

မပြန်ခင် လိပ်စာမေးဦးမှ ။

“ဒေဝစွရာက ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းတာလဲဟင်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ”

“သိချင်လို့ ပါ”

“အကြောင်းမရှိတော့ဘူး ထင်တယ်၊ ဆောရီးပဲ တို့ ပြောဖို့ ဆန္ဒမရှိ

ဘူး တို့ လာတဲ့ ခဏမှာ အပေါင်းအသင်းထားဖို့ ဆန္ဒမရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ပြန်သွားရင် သတိရနေမှာ ကြောက်တယ်”

ယတိပြတ်ငြင်းချလိုက်တော့ ဇံငိုငံကျသွားသည် ။ ပြတ်သားလိုက်တာဟု တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာဖြစ်လျက်။

*

အခန်း (၄)

Esspresso Bar ထံ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ မျက်လုံးက အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်ပြီးသား။

ထိုအခါမှာ အားလုံးထံမှာ ထင်းခနဲပေါ်လွင်နေသော စုံတွဲတစ်တွဲကို သတိထားမိသွား၏။

ကြည့်စမ်း ဒီကောင် စုံတွဲခုတ်ပြန်ပြီ။

ခိုပြာရောင်တီရှပ်နှင့် လိုက်ဖက်လွန်းသော ဇံကို အားကျစွာ ကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းတွေကို သူတို့ ထံ ဦးတည်လိုက်သည် ။

သူက မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့် နေတတ်သော ပဓာနထက်စာလျှင် ဇံကို ပိုသံယောဇဉ်ရှိသည် ။ ဇံက ပျော်တတ်တာကလွဲလျှင် ခင်စရာ ကောင်းပါသည် ။

သူ့ရဲ့ ဖော်ရွေလိုက်လှမှုက တရားလွန် စွဲစေခဲ့တာမို့ ရည်းစားများ တာကို နားလည်ပေးလို့ ရသည် ။

ဒါပေမဲ့ သည် လိုမျက်နှာများ နေ၍ ပဓာနရဲ့ ပြစ်တင်ရှုတ်ချမှုကိုမကြာခဏ နားပူအောင် ကြားနေရသည် ။ လက်မခံ ချင်ပေမယ့် မပိတ်ပင်ရဲ။

ပဓာနပြောသမျှတွေက စေတနာတွေဖြစ်နေသည် လေ။

“ဟာ ဆန်းဒေး မင်းစက်ရုံသွားမယ်ဆို၊ မသွားဘူးလား၊ ပဓာနသိရင်

ပြောဦးမယ်”

မလာစေချင်သော သဘောမို့ နားလည်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။
သူ့ရည်းစားနဲ့ ငြိသွားမှာ စိုးကြောက်၍ ပဲ ဖြစ်မည်။

ဇံရယ် မင်း ငါ့အကြောင်းသိလျက်နဲ့ ။

“အပြန်ဝင်လာတာပါကွာ မင်းကလည်း ”

ပြောရင်း စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

“ဖုန်းကော ဆက်ပြီးပြီလား ပဓာန မှာ ထားတာလေ”

“ပြီးပြီ မင်းက ဒီမှာ လာငြိမ့်နေတယ်ပေါ့လေ ဟိုတယ်သွားပြီးပြီ
လား”

ဇံမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်ကာ မျက်နှာချိုသွေး၍ ပြုံးပြရင်း

“ဘယ်အချိန်သွားသွား ရပါတယ်ကွာ၊ ပဓာနသိတာမှတ်လို့ ဟဲ ဟဲ
မျိုးမကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ရပါလိမ့်မယ် ပဓာနကို သူကရှိန်နေတာ၊ ဟိုတစ်နေ့က
ဘာသွားပြောလဲမသိဘူး၊ ပဓာနအသံကြားတာနဲ့ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်နေပြီ”

“သူတို့ ကလည်း ပဓာနမှ ကြောက်ကြတာ အဲဒါမှ လည်း စည်းကမ်း
လေးစားမှာ ကြောက်ပစေ”

ယောက်ျားသားနှစ်ယောက် စကားပြောနေတာကို စုံစေ့စွာနားလည်
ဖို့ ကြိုးစားရင်း ပဓာနဆိုတာကို သတိထားမိသွားသည် ။

တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ပြောနေသော စကားတွေထဲမှာ ပဓာန
အမြဲပါသည် ။

အဲဒီလူရဲ့ အစွမ်းအစက ဒီလောက်တောင်ပဲလား။

ဒေဝစွရာရှေ့က ဇံဆိုတဲ့ လူထက်တောင် ထက်မြက်နေသည် လား။

တစ်ခဏအတွင်းမှာ အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခွန်းမှ မစပ်စုမိ။

“ဇံ မင်းကောင်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“ဟာ ဒီကောင်၊ အားနာစရာတော့ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ”

ဒေဝစွရာသည် မြန်မာစကားကို အတော်အသင့်ကျွမ်းနေတာမို့ ဆိုလိုတာကို နားလည်သွားလျက်

“ဒီမှာ ယူ ယူက ယုန်ထင် ကြောင်ထင် ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာကိုး၊ ဝင်လာကတည်းက ရှင်းပြထားရင်ပြီးပြီ ခု သူနားလည်အောင် ပြောပြလိုက်ပါ”

လေးတွဲသော မြန်မာစကားကြောင့် ဆန်းဒေးမျက်ခုံးတွေ ပင့်တက်သွားကာ

“ဟာ ဒါ”

“အေးလေ မင်းက အကျိုးအကြောင်းမှ မမေးဘဲ အထင်နဲ့ စွတ်ပြောနေတာကိုး အဲဒါ ဧည့်သည် ကွ၊ ဂျပန်က လာလည်တာ၊ ဒီမှာ သူ့မိတ်ဆွေကို လာစောင့်နေတာတဲ့ ”

“ဪ”

ဆန်းဒေးရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးရင်း

“ဆောရီး အစကတည်းက ပြောပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“မင်းကလည်း ကွာ စပ်စုပါ၊ ဒေဝစွရာတဲ့ ”

“ဟေ”

မြန်မာနာမည်မို့ ဆန်းဒေး အံ့သြသွားမိသည် ။ ဂျပန်လူမျိုးဆို နာမည်တွေမှာ စံ ပါရမှာ ပေါ့။ ခုတော့ ဒေဝစွရာဆိုပါလား။

“တစ်မျိုးပဲနော် ဂျပန်လူမျိုးဖြစ်ပြီး ဒေဝစွရာဖြစ်ရတယ်လို့ ဪ ခါက (Nick name) ထင်တယ်”

ဒေဝစွရာက စူးစူးကြည့်ပြီး ခေါင်းခါသည် ။

“မဟုတ်ပါဘူး နာမည်အရင်းပါ ကဲ နှစ်ယောက်စလုံး တို့ ကို ခွင့်ပြုပါဦး ချိန်းထားတာထက် ၁၅ မိနစ်တောင် စွန်းနေပြီ။ လာတော့မှ မဟုတ်တာ သေချာပြီ၊ အခုလို မပျင်းအောင် စကားနည်းခံပြောပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့ ဇံက ဟင်းခနဲသက်ပြင်းရှိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ လွမ်းမောသွားတာ သူ့ဘာသာ အသိဆုံး။

“မြန်မာစကားကတော့ ရေရေလည်လည် ကျွမ်းတယ်နော် ဩချလောက်တယ်”

ဆန်းဒေးချီးကျူးတော့ ဇံ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရင်း။

“ဟုတ်တယ်ကွ ဂျပန်ကောဟုတ်ရဲ့ လား မသိဘူး၊ မြန်မာနဲ့ လည်း ဆင်နေတယ်”

“ဂျပန်ဆို”

“သူပြောတာလေ”

“စကားပြောတဲ့ လေသံကတော့ ဟုတ်မယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကတို့ လူမျိုးတွေလိုပဲ နုနုဖပ်ဖပ်နဲ့ ချောနေတာ၊ လူမျိုးခြားလို့ ထင်စရာမရှိ

ဘူးနော်”

စာသဘောလေသံမျိုးကြောင့် ဇံမျက်ခုံးတွေကျုံ့ဝင်သွားကာ စူးစမ်းသလို ကြည့်မိသည်။

“ဆန်းဒေး မင်းခိုက်သွားတာလား”

သံသယနှင့် တွန့်တိုစွာ မေးလိုက်၏။

“အံ့မာ မေးတာကြည့်မေး မင်းလိုများ အောက်မေ့နေလား ငါက လူပျိုကြီးလုပ်မှာ ကွ”

ဇံ မျက်နှာပြုံးစိစိဖြစ်သွားကာ

“သာဓုဗျာ ခုတစ်ခါတည်း ဘုန်းကြီးဝတ်လိုက်ပါလား သင်္ကန်းဖိုး ငါခံမယ်”

“ခွေးကောင် မင်းဟိုတယ်ကို အပိုင်စီးချင်တိုင်း”

“ဟေ့ကောင် တိုးတိုး ပဓာန ကြားသွားဦးမယ်”

“ဒါတော့ ကြောက်တယ်”

ဆန်းဒေး မျက်စောင်းကြီးထိုးတော့ ဇံခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လို့ မဆုံးတော့။ ခုချိန်ထိတော့ သူတို့ (၃)ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ပျော်စရာကောင်းဆဲ

။